

Abstrakt

Tato práce se zabývá působením Austrálie a Nového Zélandu v rámci bezpečnostního paktu ANZUS. Využívá teoretický koncept opozice uvnitř aliance, konkrétně opozice pro získání autonomie. Pomocí komparace zjišťuje, jaké faktory ovlivňovaly odlišné chování těchto dvou spojenců. Nový Zéland zaujal v 80. letech vůči USA opozici pro získání autonomie, kdežto Austrálie setrvala v konformním vztahu, který ji zaručoval bezpečnostní výhody. Práce řeší otázku, zda to bylo způsobeno zahraničněpolitickými, vnitropolitickými nebo systémovými faktory. Dále zkoumá vývoj vztahů spojenců v rámci dvou bilaterálních dohod, vzniklých po sporu z USA a Nového Zélandu a účelnost těchto dohod v obranných politikách států a současných válečných konfliktech.